

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem ve věci

žalobkyně: **D. B.**, narozena „X“, státní příslušnost „X“,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou,
sídlem 28. pluku 128/12, 101 00 Praha 10,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2020, č. j. CPR-45878-2/ČJ-2019-930310-V241,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4. 8. 2020, č. j. CPR-45878-2/ČJ-2019-930310-V241, jímž bylo v řízení o odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 11. 2019, č. j. KRPU-171128-26/ČJ-2019-040022-SV-CV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jeden rok od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, a stanovil jí dobu k vycestování z území České republiky v délce deseti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v nahrazení části výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkající se počátku zákazu vstupu a doby k vycestování textem: *„Počátek doby, po kterou nelze účastníci řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. se stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 10 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“* Ve zbývající části žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba a její doplnění

2. V žalobě žalobkyně namítala, že správní orgány po právní stránce nesprávně posoudily skutkový stav a učinily chybný závěr o tom, že jsou splněny podmínky pro uložení zákazu vstupu žalobkyně na území členských států Evropské unie. Současně konstatovala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
3. Podáním ze dne 3. 9. 2020 žalobkyně žalobu doplnila. Uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřiměřené. Pripustila, že po krátkou dobu vykonávala závislou činnost bez potřebného povolení k zaměstnání, nicméně zdůraznila, že stejně jako její zaměstnavatel nevěděla o tom, že by porušovala zákon. Žalobkyně podotkla, že měla platné povolení k pobytu a domnívala se, že má volný přístup k výkonu zaměstnání ve smyslu § 98 písm. o) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť na území České republiky získala střední odborné vzdělání a odbornou způsobilost v oboru zubní instrumentárky. Na důkaz toho žalobkyně ve správním řízení předložila kopii informace o nástupu zaměstnance společnosti PadaDent s. r. o., ve které je uvedena jako zaměstnanec – cizinec podle § 98 písm. o) zákona o zaměstnanosti, a odkázala na sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 10. 10. 2019. Podle žalobkyně se tak v jejím případě jednalo o nevědomou nedbalost, nikoli o úmyslné obcházení zákona, a proto se jí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jevílo nepřiměřeným, když nebyla řádně posouzena zásada proporcionality. Žalobkyně dodala, že žalovaná chybně posoudila příslušnou odvolací námitku a řádně se s ní v napadeném rozhodnutí nevypořádala.
4. Žalobkyně poznamenala, že nerozporovala výkon závislé činnosti bez povolení k zaměstnání. Žalovaná podle žalobkyně bez bližšího odůvodnění učinila závěr, že vytýkané protiprávní jednání žalobkyně bylo vymezeno zákonným způsobem a správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž se nevypořádala s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí a překročení mezí správního uvážení. Žalobkyně namítala, že žalovaná nezohlednila v odvolání namítané skutečnosti ve vztahu k délce zákazu vstupu a neuvedla své úvahy, které ji vedly k závěru o přiměřenosti nemožnosti vstupu a její délky. Žalovaná podle žalobkyně rovněž nezohlednila nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, neexistenci úmyslu porušit české právní předpisy, závažnost porušení a vazby žalobkyně k

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území Evropské unie, kde bydlí její teta a kde má druhá – občana České republiky, s níž má trvalý hluboký vztah a sdílí společnou domácnost. Dodala, že žalované mělo být z úřední činnosti známo, že se žalobkyní bylo zahájeno řízení o udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podle žalobkyně se žalovaná nevypořádala ani s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dostatečně neodůvodnila, proč považovala odvolání za nedůvodné. Zdůraznila, že správní orgány musí v řízení o správním vyhoštění posuzovat případ přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky, jak to učinily správní orgány v její věci. K tomu odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 31/08. Žalobkyně doplnila, že neporušila veřejný zájem na dodržování právních předpisů, neboť její jednání nespočívalo v úmyslném obcházení zákona. Žalobkyně uzavřela následovně: *„Žalované bylo vydáno rozhodnutí příslušného úřadu práce k výkonu zaměstnání. Tímto ze strany žalobkyně byl odstraněn protiprávní stav způsobený neúmyslným a nevědomým výkonem zaměstnání bez povolení, tudíž nevznikla újma veřejnému zájmu a veřejnému pořádku v dostatečné intenzitě odůvodňující vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.“*

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na své rozhodnutí i na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Uvedla, že ve svém postupu neshledala pochybení, a navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tím výslovně souhlasila a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 3. 10. 2019 provedla policejní hlídka pobytovou kontrolu a šetření v zubní ordinaci PadaDent s. r. o. na adrese Dukelská 294 v Podbořanech, při které zjistila, že žalobkyně prováděla zubní lékařské ošetření osoby S. P.. Přítomný MUDr. J. F. policejní hlídce sdělil, že žalobkyně nemá atestaci a on na ni dohlíží, aby lékařské výkony probíhaly bez problémů. Žalobkyně policejní hlídce předložila své osvědčení o získání odborné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání v oboru zubní instrumentářka a svou pracovní smlouvu se společností PadaDent s. r. o., podle které náplní její práce byly administrativní práce, práce s počítačem, péče o zákazníky, objednávky materiálu, asistování zubnímu lékaři, úklid a údržba ordinace a výpomoc při obsluze rentgenu. Dále byli vytěženi pacienti v čekárně: K. M. uvedla, že ji žalobkyně ošetřuje od srpna 2019, třikrát jí provedla opravu zubu. M. J. sdělil, že jej žalobkyně ošetřuje od července 2019, dochází k ní na preventivní prohlídky. S. P., že jej žalobkyně ošetřuje od 19. 7. 2019, dvakrát mu provedla dentální hygienu.

9. Z přípisu Úřadu práce – krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 10. 10. 2019 správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobkyni nebylo k tomuto datu vydáno pracovní povolení; žalobkyně byla dne 4. 10. 2019 zpětně nahlášena na informační kartu jako cizinec podle § 98 písm. o) zákona o zaměstnanosti s tím, že od 1. 7. 2019 do 1. 7. 2020 trvá její pracovní poměr u společnosti PadaDent s. r. o. na pozici zubní instrumentářky.
10. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, přípisem ze dne 17. 10. 2019 správnímu orgánu prvního stupně sdělilo, že žalobkyně pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s dobou platnosti od 1. 1. 2019 do 31. 10. 2019 za účelem realizace vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla oprávněna vykonávat pouze praktickou část kurzu zubní instrumentářky ve Stomatologickém centru Lípa. Podle Ministerstva vnitra nemá žalobkyně v rámci svého současného pobytového oprávnění volný přístup na trh práce ve smyslu § 98 zákona o zaměstnanosti a jakoukoli závislou práci je oprávněna vykonávat pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného příslušnou pobočkou Úřadu práce České republiky. Následně dne 7. 10. 2019 podaná žádost o zaměstnaneckou kartu na tom nic nemění.
11. Dne 22. 10. 2019 v 10:00 hodin byla žalobkyně zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť v zubní ordinaci PadaDent s. r. o. na adrese Dukelská 294 v Podbořanech vykonávala práci bez platného víza nebo zaměstnanecké karty. Současně bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Zajištění bylo ukončeno téhož dne v 12:30 hodin.
12. Tentýž den byl s žalobkyní sepsán protokol o výsledku, při němž uvedla, že pochází z Žitomirské oblasti, a potvrdila, že jde o bezpečnou část „X“ bez válečného konfliktu. Do České republiky přicestovala v listopadu 2017, studovala český jazyk a následně obor zubní instrumentářka. Žalobkyně konstatovala, že má vystudovanou Lékařskou fakultu v Kyjevě, obor stomatolog, a v České republice se dvakrát neúspěšně pokusila o zkoušky, na základě kterých by mohla pracovat jako lékař. Žalobkyně odpověděla na inzerát společnosti PadaDent s. r. o. a dne 1. 7. 2019 nastoupila do zaměstnání, ačkoli závěrečné zkoušky kurzu zubní instrumentářky složila až dne 17. 8. 2019. Popsala, že v zaměstnání objednávala pacienty, myla nástroje, pod dohledem lékaře dělala otisky, vedla karty pacientů. Žalobkyně pracovala pod dohledem MUDr. F.. Po upozornění ze strany správního orgánu prvního stupně, že při kontrole dne 22. 10. 2019 nebyl MUDr. F. přítomen, žalobkyně poznamenala, že měl přestávku. Žalobkyně dále uvedla, že nemá vydáno povolení k zaměstnání, dne 7. 10. 2019 požádala o zaměstnaneckou kartu. Žalobkyně si byla vědoma toho, že k výkonu zaměstnání zubního lékaře musí mít povolení k zaměstnání, ale nevěděla, že když má platné povolení k pobytu, nesmí pracovat. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v zubní ordinaci. Žalobkyně konstatovala, že v České republice nemá žádné příbuzné či blízké osoby, závazky či vazby, je svobodná, bezdětná, její rodiče a sourozenci žijí na Ukrajině, v České republice nemá ekonomické poměry, společenské ani kulturní vazby a není jí známa žádná překážka, která by bránila jejímu návratu na Ukrajinu; má na to i peněžní prostředky. Závěrem žalobkyně uvedla, že přijela do České republiky získat vzdělání a léčit zuby pacientů, snažila se dodržovat zákony, nevěděla, že nesmí pracovat, přestože má platné povolení k pobytu.

13. Dne 25. 10. 2019 předložila žalobkyně své vyjádření k věci, k němuž připojila vyjádření společnosti PadaDent s. r. o.
14. Poté správní orgán prvního stupně dne 5. 11. 2019 vydal prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě deseti dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni (srov. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), tj. v projednávané věci do 20. 8. 2020, neboť napadené rozhodnutí bylo právní zástupkyni žalobkyně doručeno do datové schránky dne 10. 8. 2020. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobkyně nově vznesla v doplnění žaloby ze dne 3. 9. 2020, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se tak z důvodu pozdního uplatnění nemohl zabývat námitkou, že nevěděla, že by výkonem závislé činnosti bez potřebného povolení k zaměstnání porušovala zákon, jednalo se o nevědomou nedbalost, a napadené rozhodnutí je proto nepřiměřené. Stejně tak se soud nemohl věcně vypořádat s opožděně namítanou nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
17. Rovněž konkrétní důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (tj. s čím se žalovaná podle žalobkyně nevypořádala a které skutečnosti podle ní nezohlednila) přednesla žalobkyně poprvé až v doplnění žaloby, tudíž opožděně. Soud podotýká, že nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí je povinen se zabývat z úřední povinnosti jen tehdy, pokud tato brání přezkumu rozhodnutí v mezích včas uplatněných žalobních bodů. V opačném případě nemůže soud k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, která nebyla včas namítána, přihlížet. Soud připomíná, že žalobkyně v žalobě uplatnila pouze jediný žalobní bod, v němž namítala, že správní orgány po právní stránce nesprávně posoudily skutkový stav a učinily chybný závěr o tom, že jsou splněny podmínky pro uložení zákazu vstupu žalobkyně na území členských států Evropské unie. Výhradně tímto žalobním Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bodem se soud může v tomto soudním řízení věcně zabývat a pouze ve vztahu k němu je povinen z úřední povinnosti posoudit existenci případné nepřezkoumatelnosti. Soud shledal, že žalobkyně opožděně namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nebrání jeho přezkumu v mezích včas uplatněného žalobního bodu, a proto se jí soud nemůže zabývat ani z úřední povinnosti.

18. K tomu soud na okraj dodává, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, jak se žalovaná vypořádala s námitkami žalobkyně, které skutečnosti vzala za podklad napadeného rozhodnutí, podle které právní normy rozhodla a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů, a z jakých důvodů shledala, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí tak splňuje veškerá kritéria přezkoumatelnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
19. Poté soud přistoupil k posouzení, zda byly splněny podmínky pro uložení zákazu vstupu žalobkyně na území členských států Evropské unie.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“*
21. Soud především zdůrazňuje, že sama žalobkyně v žalobě připustila, že po krátkou dobu vykonávala závislou činnost bez potřebného povolení k zaměstnání. Zda tak činila úmyslně, či z nedbalosti, nepokládá soud za podstatné, neboť forma zavinění nic nemění na skutečnosti, že k výkonu zaměstnání bez potřebného povolení k zaměstnání ze strany žalobkyně došlo. Žalobkyní zmiňovaný § 98 písm. o) zákona o zaměstnanosti, který představuje výjimku z povinnosti cizince disponovat povolením k zaměstnání, se na žalobkyni nevztahuje, neboť nezískala střední nebo vyšší odborné vzdělání nebo vyšší odborné vzdělání v konzervatoři podle školského zákona nebo vysokoškolské vzdělání podle zákona o vysokých školách. Žalobkyně pouze absolvovala kvalifikační kurz zubní instrumentářky, který nebyl žádou z forem studia uvedených v § 98 písm. o) zákona o zaměstnanosti, a sama přiznala, že nesložila zkoušky nezbytné k uznání jejího vysokoškolského vzdělání získaného na Ukrajině. Soud proto uzavírá, že žalobkyně mimo jakoukoli pochybnost naplnila podmínky citovaného § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byla na území České republiky zaměstnána bez potřebného povolení k zaměstnání, ačkoli toto bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Podmínky pro správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie až na tři roky tudíž byly splněny.
22. Podle názoru soudu byl v tomto směru naprosto dostatečně zjištěn a správně posouzen i skutkový stav, neboť ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně vykonávala nejen činnost zubní instrumentářky, nýbrž dokonce i činnost zubní lékařky, aniž by pro obojí měla potřebné povolení k zaměstnání a aniž by složila zkoušky, které by

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

umožnily uznání jejího ukrajinského vysokoškolského vzdělání zubní lékařky. Těchto skutečností si žalobkyně měla být vědoma a porušení příslušných norem, která rozhodně nejsou bagatelního charakteru, se měla vyvarovat. Soud zdůrazňuje, že neznalost zákona neomlouvá, a proto žalobkyně musí nést negativní důsledky svého protiprávního jednání.

23. S ohledem na výše uvedené soud v mezích včas uplatněného žalobního bodu vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 12. října 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.